

DINARSKI BUDA

FEBRUAR 2005

Na asfalt pored Rajne, nalegao težak, prljav snijeg.
Daleko odavde, pod Komovima, umire
Jedan starac. Neko umire i tu iza ćoška ali
Da li te to dotiče? Živ si – para kulja kroz nozdrve u
Zimski sumrak – i riječ smrt ne obuhvata
Ništa. Osjećaš: u prah se razlaže posuda
Iz koje si potekao. Žacne te strah kao kad
Dijete u podrumu začuje disanje zvijeri.
Onda majka upali svjetlo i košmar iščezne.
Mokar snijeg miriše kao tada. Samo ovaj put
Nema majke, a otac odlazi, zauvijek.

AERODROM, OKTOBAR, SKANDINAVSKI BLUZ

Na zapadu žućkasto svjetluca nebo, preko toga čelična modrina.
Možda posljednja vedra noć u godini. Mliječna pjena u šoljici
Šumeći jede samu sebe. S desna na lijevo prizor presijeca
Metalna neman – penje se u žar. Dječakove oči zaiskre.
Krilata jegulja iskričave kože stvori se u tačku pa u ništa.
Dječak kojem sam prije deset godina dao ime šapuće
Ovo neću nikada zaboraviti. Da li će uspomena ostati ista
Kada nas rastavi još trideset godina? On će ovdje sljedeći put
Stajati sam, čudiće se – stvari se ponavljaju? Da, ponavljaju se
Bez nas. Stižu niotkud, sa zadržkom, kao tužni rif na gitari.

VRŠNJAK

U Šidu se travuljina povija na vjetru
Ravnica nečešljana ni tamo daleko ni lijepa ni naša
Zaustavljeni nasred vukojebine iz italovesterna
Zurimo u rđu na boku zaboravljenog vagona
Hrvatska ćirilica & srpska latinica

Onda navale redarstvenici i carinici sa pečatima
Jedan od njih zagledan u njemački pasoš veli
Mogu ti reći *ti* jer stariji sam svega deset dana.
Ode ožujsko dijete iza njega osta ljudski
Topao smijeh.

Ako me računica ne vara: prije šesnaest godina
Uzduž ove ravnice počеше krvlju pazariti granice
A on i ja imadosmo punih dvadeset i sedam godina
Zemljačkog staža

U Šidu to više ne važi
U Šidu je to
Šarena
Laža

ZEMUN

Melanholija nevidljivih granica, a prekoputa nedjeljni velegrad,
Miris ribljeg paprikaša i poluprazni vozovi. Ko se rodi na pukotini
Osjeća se kao procijep. Hladnim pogledom miluješ vrela trbuh svijeta:
Tu se nešto tvoje urušava, nešto tuđe rađa. Ubice, rođene u istoj bolnici,
Šetaju u trenerkama kraj rijeke, porodični ljudi sa sitnom dječicom
U dobroćudnom razgovoru.

Suvenire prodaju bosanski prognanici, njihova poluekavica i djeca
Koja ih se stide.

Dvije stotine godina. Ovdje su taborovale vojske, ovdje su
Palili crkve, odavde su slali uličare preko Drine, ovamo su dolazili
Ljudi na traktorima.

I kao da se nikoga ne tiče. Danubija promiče, stara romejeska kurva,
Uzvodno je zapad, nizvodno istok, a na obali penzioneri pričaju
Anegdote iz rata. Šahovska ploča na klupi kraj keja,
Izlizano balkansko bojište. Oko nje okupljeni mali ljudski razlozi što
Neće završiti ni u kakvoj ljepoti – sitni uzdasi iz predgrađa,
Potrošena lica, okrunjeni spomenici, usahle oči.

A ovo je oko vidjelo previše lica, previše gradova,
Pa hladno miluje vrela trbuh svijeta. Varoši se stiču i rastaču.
No samo ovdje si od rođenja znak, sitan zarez u beskrajnom tekstu.

T'GA ZA JUG

Neko je već nazvao vino imenom kojim bih
Nazvao svaku pjesmu kada je nedjelja pred oluju i
Kada sam na jugu, a znam da ga nema –

Nema mog juga. Rasuo se kao gipsani reljef
Države, udaren macolom podvornikova unuka
U razvalini osnovne škole.
Stid iz prošlosti i dinamit pod spomenike,

Pa nove gusjenice, nova krv, nova pobjeda nova
Imena ulica. Isti rušiteljski nagon ista žučljiva strast.
Moje drage komšije sa pjenom na ustima, rođaci, demobilisani
Ratnici, taksisti, zanatlije, emigranti. I njihove izmučene žene.
Djeca im i ne slute da nema našeg juga.

Nema ga. Ostade usirena trpkost ko ugrušak vina
Na dnu čovjekolike flaše. I makedonski ritam što vedar
Prati postporođajne trudove bratoubilačke orgije.
Balkan je ovo, brajko, na njemu se plače od sreće i pjevuši
Dok se ubija. Ovdje *zorata greit dušata* – a mog juga nema.

SUKOT¹

Potomci velikih ljubavi a ne velikih ideja, djeca
Svih Romea i svih Julija, plod njihove odluke da prežive i
Pobjegnu za Australiju, Ameriku na Rog Afrike ili
Djeca Ivana i Mensure, unuci Muhameda i Erike
Mulati melezi mješanci bastardi kopilad u lukama
Čeda brazilske bijede i norveškog mira, potomstvo
Abrahamovo znači Ibrahimovo, taoistički nasmijano jer zna –
Opstaće oni kojima je ljepota iznad straha.

Vidim ih, bolje prave softver, bolje igraju fudbal
Bolje pišu, bolje plešu: mongolski osmjeh na
Romanskim licima, arijevcu sa gipkom kožom
Oslobođenih kubanskih robova, monalize crnačkih
Kukova, aboridžinske nozdrve albino divova –
Nadmoć feniletilamina beskrajno
Kapilarno račvanje dnk-toka.

A i ja sam samo most.
Sa druge obale nehajno mi domahuje
Posljednji Dedović, italo-filipinski dvometraš
Sa crnogorskom rupicom na bradi.

¹ Uz pjesmu „Sukot“ moram zabilježiti i ovo: prvobitno je naslov pjesme glasio BASTARDIZACIJA SVETA BASTARDIZACIJA. A onda je Joff, negdje u Kelnu, koristeći tehniku profesionalnih lovaca na bisere, izronio iz jednog od svojih proročkih snova da bi u javu, ispljunuo riječ SUKOT. Njoj najprije nije mogao naći pravo značenje. Kada je pročitao ovu pjesmu rekao je da ona mora tako da se zove. Pristao sam tek kada sam se dosjetio (ili kada sam uobrazio) da je riječ SUKOT rođaka riječi NAKOT – to je onaj višak nakota koji se slučajno su-nakotio i koji će – u to vjerujem – odrediti planetarnu budućnost. Ta se riječ prema matičnoj riječi odnosi kao riječ SUNARODNIK prema riječi NARODNIK. Onda sam pročitao u nekoj elektronskoj enciklopediji da ta riječ označava jedan jevrejski praznik. Ja, međutim, ostajem pri mom pogrešnom tumačenju, ono je u cijelom vavilonskom svemiru jezika još samo na ovoj stranici tačno.